

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA TRÍ ẨN KINH

QUYỂN 4

Bấy giờ, trong hội, có phu nhân của vua Tần-bà-sa, tên là Hiền Cát Tường cũng gọi là Câu-chi Kim Quang, mẫu thân của vua A-xà-thế; từ chỗ ngồi đứng dậy, cúi mình sát đất, đảnh lễ dưới chân Như Lai. Đảnh lễ như thế xong, quỳ hai gối xuống đất, chấp tay, diện mạo vui vẻ, dùng lời lẽ dịu dàng, ca ngợi công đức của Phật. Lại dùng trăm ngàn thứ báu vô giá, dâng lên, cúng dường Đức Thế Tôn. Và dùng năm trăm hoa bảy báu tung lên hư không, hoa ấy trở thành lọng mây hoa, che khắp cả chúng hội.

Khi Hiền Cát Tường làm những việc cúng dường như thế xong, bà bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con nghĩ ở vị lai vào đời ác trước, những loại hữu tình lòng tin và các căn mỏng manh, phiền não lại thêm nhiều. Con mong cho họ tin hiểu, thọ trì pháp môn Tam-ma-địa tối thắng này. Nếu thấy có người ghi chép, thọ trì, lắng nghe, đọc tụng, vì người khác giảng nói, mở bày hướng dẫn hóa độ, lần lượt lưu truyền khắp nơi, khiến cho không đoạn dứt, khiến cho mọi người nghe thấy đều sinh tâm tin hiểu, siêng năng tu tập, người như thế gọi là pháp khí; thì đối với người thọ trì ấy, con sẽ vui mừng, khen ngợi gấm gùi, hầu hạ, cung cấp những thứ cần dùng như: thức ăn, nước uống, y phục, giường chiếu, thuốc thang, các việc cúng dường đầy đủ không thiếu thốn. Lại dùng pháp Đại thừa sâu xa, làm cho họ ngộ nhập, khiến họ trụ nơi dòng giống Đại thừa, mau được thành thực pháp Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Không lừa dối phân biệt, là không hay chẳng phải không, biết rõ các pháp, lìa sự dính mắc về ngôn ngữ, tùy ngộ tùy học, không sinh hý luận, vì giữ gìn chánh pháp mà đối với thân mạng, còn không ham tiếc, huống nữa là những vật dụng, của cải ở thế gian, đó chỉ là thứ tăng thêm phiền não, sinh tử; chỉ nên tu học pháp thù thắng Tam-ma-địa như thế.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thưa xong, phu nhân Hiền Cát Tường lui ngồi sang một bên.

Nghe nói như vậy, tám ngàn thể nữ hậu cung của vua Tần-bà-sa đều phát khởi tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác và nguyện ưa thích Đại thừa vô thượng, muốn học tập và an trụ vào môn Tam-ma-địa thù thắng này. Tất cả đều từ chỗ ngồi đứng dậy, chấp tay, cung kính, đảnh lễ sát đất, rồi bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Ở vị lai trong đời mạt pháp, chúng con đều sẽ thọ trì pháp sâu xa nhiệm mầu tròn đầy này và nguyện bảo vệ cúng dường người thọ trì nó.

Khi thấy việc ấy rồi, sáu mươi vạn chúng Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di ở nước Ma-kiệt, đều vui vẻ cùng pháp tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Đối với Trí ấn Tam-ma-địa này, hết lòng vui theo và nguyện như vậy: “Ở vị lai, trong đời ác trước, chúng con cũng nguyện bảo vệ và gìn giữ trọn vẹn đối với pháp mầu này.”

Đức Thế Tôn biết được tâm nguyện miệng thể của những Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di và phu nhân Hiền Cát Tường Câu-chi Kim Quang, cùng với tám ngàn thể nữ hậu cung... của nước Ma-kiệt-đà; họ đã nguyện, tin hiểu, thọ trì pháp mầu như thế thì sẽ luôn luôn tu tập, không có gián đoạn, biết quả vị chư Phật từ pháp này sinh ra; Đức Thế Tôn liền mỉm cười, bộc lộ sự hoan hỷ. Vì nhân duyên cười ấy, có trăm ngàn thứ tia sáng thật tốt đẹp từ miệng Đức Phật phát ra. Những tia sáng ấy, có màu xanh vàng, đỏ, trắng, pha-chi-ca. Những thứ sắc tướng ấy lan tỏa khắp thế giới. Các chúng sinh trong những thế giới ấy, thấy ánh sáng này, đều lìa sự sợ hãi, dẹp trừ được tất cả phiền não ma oán. Ánh sáng ấy, trên chiếu đến trời Hữu đánh, những nơi mà ánh sáng của mặt trời, mặt trăng không đến được, thì ánh sáng ấy đều chiếu đến thông suốt; dưới chiếu đến tất cả các địa ngục lớn và các nẻo ác, làm cho những sự khổ não đều dừng dứt, trừ hết những sự dơ xấu, đạt được sự trong sạch. Ánh sáng ấy, quay trở lại, theo chiều phải, xoay quanh Đức Phật ngàn vòng, rồi nhập vào đỉnh của Thế Tôn.

Bấy giờ, phu nhân Hiền Cát Tường Câu-chi Kim Quang, thấy ánh sáng ấy rồi, nhưng không biết ý nghĩa, lợi ích, về việc phóng quang của Như Lai. Từ chỗ ngồi, đứng dậy, sửa sang y phục ngay ngắn, cung kính, chấp tay, quỳ hai gối xuống đất, tâm, miệng, ý

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

vững vàng, đánh lễ Đức Thế Tôn, nói kệ ca ngợi Đức Phật:

*Phật đức sai khác không ngần mé
Cao tột, ba cõi không ai bằng
Như hoa nở rộ, hương ngào ngạt
Tựa trăng trên không lúc tròn đầy.
Tâm Phật bình đẳng là buồn vui
Vì sao hôm nay Phật mỉm cười?
Con nay nguyện biết nhân duyên ấy
Mong hãy giảng nói pháp nhiệm mầu.
An vui đầy đủ, Đấng mười lực
Trước chúng như trăng giữa muôn sao
Lời lẽ nói ra giàu nghĩa vị
Làm mất chúng sinh các thế giới.
Pháp như cơn mưa không phân biệt
Tùy các căn tánh, khiến hiểu được
Phạm âm trong trẻo, phước vô biên
Hễ ai nghe được đều vui vẻ.
Nhờ nghe pháp thắng nhân duyên này
Được các sướng vui chưa từng có
Mong Phật tạo tiếng sư tử hống
Trừ sạch đủ các thứ nghiệp báo.
Chúng sinh nghe pháp đều vui mừng
Bình đẳng vui theo các nghĩa vị
Minh, người thấy, nghe và thọ trì
Hợp căn đúng thời, được hiểu rõ.
Do vậy, khai phát tâm Bồ-đề
Đều với chỗ nghe, sinh tôn trọng
Đầy đủ tám thứ vô lậu âm
Ứng khắp vô biên các tánh dục.
Trong tất cả công đức thuyết pháp
Tương ứng vô số không trái ngược
Khiến các hữu tình được thọ hóa
Ngộ nhập, nghe giữ, tâm vững vàng
Không bị phiền não quấy tâm kia
Khiến với chỗ được không thoái chuyển*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thọ trì cấm giới, những luật nghi
Dù gặp nghịch duyên đều nhẫn được.
Xa lìa trần lao không khổ lụy
Thân tâm an trú vui Niết-bàn
Ở trong thắng hạnh Bồ-đề này
Suy nghĩ tu tập luôn tinh tấn.
Thân Phật giống như núi vàng ròng
Cũng như bảo tháp sáng rực rỡ
Hoa sen khỏi nước nở tròn xoe
Hễ ai thấy nghe đều chiêm ngưỡng.
Như sư tử chúa, lúc dạo chơi
Cất tiếng rống lớn, hàng phục thú
Cúi xin giảng nói nhân duyên cười
Để con, chúng hội, trừ nghi hoặc.
Phật đối các pháp đều tự tại
Khế hợp, vô tướng, lý chân thật
Khiến các hữu tình, tánh sai khác
Đều được ba nghiệp, sạch không dơ.
Không bỏ chúng sinh, thường hộ trì
Khéo chuyển nhân lành, được quả tốt
Mười phương thế giới các chúng sinh
Nghe rồi suy nghĩ tu tập đúng,
Dập tắt tất cả lửa phiền não
Như uống cam lồ, lòng mát dịu
Âm thanh thuyết pháp của Như Lai
Các âm thế gian chẳng thể sánh.
Tỳ-bà, tiêu, sáo và tù và
Không hầu, trống, sắt, điệu ca ngâm
Đánh phù, kiền chùy và chấp chĩa
Nhạc cụ như thế cùng nổi lên
Mạng mạng, Tần-già và Oanh vũ
Những chim như thế cùng nhau hát
Phật phát tâm diệu dàng, vi diệu
Những âm kia, cộng lại chẳng bằng.
Mười phương chúng, đến đây nhóm hội

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Không giữ tâm, xấu, tốt, sai khác
Xin nguyện tìm cách tùy nghi nói
Điều phục những kẻ tâm hung ác
Khiến họ bỏ được tâm không tốt
Nguyện khắp vô biên được tốt hơn.
Họ từ câu-chi cõi nước, đến
Vì muốn nghe Thế Tôn nói pháp
Nay nguyện lãnh ngộ âm chánh pháp
Lìa các sợ hãi được an vui.
Xin nguyện Thế Tôn rưới mưa pháp
Từ bi giảng nói pháp vô thượng
Để được trọn vẹn vô lậu âm
Rốt ráo đều thành quả Bồ-đề.*

Nghe phu nhân Hiền Cát Tường Câu-chi Kim Quang nói kệ xong, Đức Thế Tôn lại vì chúng hội mà nói kệ:

*Ta ở vô lượng đời
Trong Khắc-già sa kiếp
Có vị Đại Pháp vương
Hiệu Vô Tướng Phước Quang
Phật thọ rất lâu dài
Bảy mươi sáu câu-chi
Giáo hóa bốn thiên hạ.
Chúng Thanh văn cõi ấy
Số đông không thể lường
Dùng pháp môn Trí ấn
Dẫn dắt các chúng sinh.
Có vị Chuyển luân vương
Tên gọi là Thắng Tuệ
Vua có hai phu nhân
Một người tên Đế Tràng
Người kế tên Nhật Quang
Nghe môn Trí ấn này
Sớm tối thường tinh tấn
Siêng tu các nghiệp lành
Suốt một câu-chi năm*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Giữ gìn mắt chánh pháp
Suốt sáu mươi câu-chi
Làm thầy dẫn mọi loài,
Đã ở ba mươi ức
Vô lượng chỗ chư Phật
Chứa nhóm nhiều công đức
Trong vô lượng thế giới
Mắt pháp thường cứu giúp.
Ba mươi Khắc-già sa
Chư Phật đời vị lai
Ở khắp thế gian kia
Bình đẳng hộ trì khắp
Mắt chánh pháp như thế
Đều khiến không đoạn dứt.
Vua Thắng Tuệ lúc ấy
Nay là Phật A-súc
Chúng hội thanh tịnh kia
Phu nhân và quyến thuộc
Tất cả đều đồng sinh
Cõi nước Phật như thế
Giữ pháp tâm không lười.
Lại ở đời vị lai
Chuyển thân người nữ ấy
Được trở thành thân nam
Liên sinh ở vô lượng
Thế giới Phật an vui
Như nay, lúc mắt pháp
Chỉ có Hiền Cát Tường
Hộ được pháp Như Lai
Giữ gìn không phá hoại.
Nên dùng tâm Bồ-đề
Cùng khắp các cõi Phật
Khi chánh pháp sắp hết
Tất cả đều cứu giữ
Khiến người tỏ pháp kia

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đồng sinh nước An lạc
Ngồi hoa sen ngàn cánh
Được tướng tốt chư Phật
Trang nghiêm đều đầy đủ
Đã sinh cõi ấy rồi
Lại cúng dường chư Phật
Rốt sau sẽ lần lượt
Ở kiếp Trang nghiêm kia
Được thành đạo Vô thượng.
Dùng vô lượng Bồ-đề
Truyền trao cho trời, người
Khiến phát tâm vô thượng
Cùng bảo vệ chánh pháp
Cõi ấy là ma oán
Cho đến ba nghiệp độc
Không sinh các tội lỗi
Các ác đều không có
Không ở trong thai tạng
Thanh tịnh mà hóa sinh
Cùng vô số Bồ-tát
Đều nhóm pháp hội này
Không có các Thanh văn
Cũng không nghe đến tên
Xa lìa các duyên ác
Thường tu hạnh Bồ-đề.
Bỏ danh tiếng, lợi dưỡng
Không luyến đắm họ hàng
Dứt bỏ tài, thân mạng
Nhiều ích loài chúng sinh
Tìm cách mà nói pháp
Khiến sinh lòng tin hiểu
Nếu có thể tu tập
Phật Vô thượng Bồ-đề
An trụ trong pháp này
Không cầu vui thế gian

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Như thuyết mà tu hành
Khắp cả các cõi Phật
Luôn sinh tâm cung kính
Giữ gìn pháp chư Phật
Có người lòng ganh ghét
Phải nên giữ gìn kỹ
Đem hết lòng thương xót
Răn dạy các chúng sinh
Khiến tu học như vậy
Đều lìa các khổ ách
Như ta, thuở xa xưa
Vì mong cầu Chánh giác
Ở trong câu-chi kiếp
Bỏ đầu, mắt, tủy, não
Châu báu và vợ con
Tất cả không luyến ái
Nếu ở trong pháp ta
Không sinh lòng tin chắc
Tuy cạo tóc, nhuộm y
Ngu, quên, tướng chân thật
Ham cầu tài, danh dự
Vì lợi dưỡng nói pháp
Gần gũi chẳng luật nghi
Bỏ thọ, trì, đọc, tụng
Tuy muốn học Sa-môn
Làm mất hạnh Sa-môn!
Khi Phật nói lời ấy
Chúng trời, người, hội này
Có tám mươi câu-chi
Đều sinh lòng đau xót
Nghĩ những người như thế
Sẽ đắm chìm nẻo ác
Đồng thanh nói như vậy:
Con nguyện ở vị lai
Dùng sức tâm Bồ-đề*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bình đẳng gìn giữ khắp
Phát nguyện như thế xong
Cõi tam thiên đại thiên
Thấy đều chấn động mạnh
Chư Thiên mưa nhiều hoa
Ở trong cõi nước ấy
Gai góc và dơ bẩn
Vì thắng nhân duyên này
Tất cả đều diệt sạch
Chẳng khác ở các trời
Đều thanh tịnh cùng khắp
Ở trong đời vị lai
Có người nghe như vậy
Kính điển Đại thừa ấy
Được tuệ mạng tối thắng
Chúng trời, người mười phương
Đều vui vẻ, cung kính
Ca ngợi kinh Đại thừa
Đủ các loại nghĩa hay
Tất cả những Long vương
Chúng Dạ-xoa, La-sát
Trừ bỏ tâm độc ác
Đều cung kính cúng dường
Nếu hữu tình, mặt pháp
Được nghe kinh Trí Ấn
Sâu xa và cao tột
Mà có thể tin hiểu
Người ấy sẽ được phước
Nay thí dụ sơ lược
Tựa như Khắc-già sa
Làm số cõi nước Phật
Chứa đầy những châu báu
Đều dâng cúng Thế Tôn.
Tu thắng hạnh như thế
Trái Khắc-già sa kiếp

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Công đức người ấy được
Không bằng nghe kinh này
Môn Trí ấn cao tột
Chỉ dẫn và giảng nói
Công đức hơn người kia
Số vô lượng, vô biên
Phước ấy không hình tướng
Tâm hữu vi chẳng biết
Nếu nhờ nghe Phật pháp
Pháp Trí ấn nhiệm mầu
Phát sinh tâm Bồ-đề
Cùng các pháp tương ưng
Nương lời nói của Phật
Như thuyết mà tu hành
Và trong đời mạt pháp
Siêng quán sát, nhớ, giúp
Thích ở nơi vắng vẻ
Một lòng cầu giải thoát
Chứa nhóm vô số lượng
Các công đức tốt nhất
Thường dùng ba loại giới
Truyền dạy các hữu tình
Tâm thương xót mến giúp
Như mẹ nhớ con mình
Lời vui vẻ, dịu dàng
Dạy, khiến lìa oán tặc
Ở trong chánh pháp Phật
Không sinh tướng đảo điên
Mình, người đều nhiều ích
Khiến mau đến Chánh giác
Nếu với Tam-ma-địa
Môn Trí ấn rộng lớn
Hay ghi chép, nhận, giữ
Đọc, tụng, giảng giải đúng
Lần lượt trao chúng sinh*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Mình, người được giải bày
Cũng khiến cho đạt được
Các nghiệp báo tốt nhất
Lời ý và suy nghĩ
Tất cả, đều không thể
Người ấy được sinh về
Nước An lạc chư Phật.
Thế Tôn thấy họ rồi
Liên khởi tưởng quen thân
Tâm thương xót gìn giữ
Vui vẻ mà nhiếp thọ.*

Bấy giờ, Đại Bồ-tát Di-lặc bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn! Có bao nhiêu người, nương theo tánh, mà có thể thọ trì pháp môn Trí ấn Tam-ma-địa này? Ở trong đời vị lai, họ giữ gìn chánh pháp, rồi từ nơi chánh pháp ấy mà yêu thích; cũng có thể ngay trong pháp môn Trí ấn bí mật sâu xa của Như Lai mà sinh tin hiểu vui thích tu hành?

Đức Thế Tôn bảo Đại Bồ-tát Di-lặc:

–Những chúng sinh ở đời ác năm trước kia, bị các khổ não bức bách, không thể tính đếm. Chỉ có Bồ-tát, ở trong đời ác ấy, nương theo chánh pháp mà sinh tin hiểu, hạng người như thế, rất là hiếm có. Nhưng ở đời mạt pháp, những chúng sinh ấy... thường nghe những lời nói thêu dệt, lừa dối, khiêu khích đấu tranh nhau, hoặc phá bỏ căn lành. Đối với pháp môn Trí ấn tối thắng này, sẽ có những lời giảng nói không đủ khả năng làm cho hiểu rõ. Chỉ có Bồ-tát ở trong đời ác năm trước ấy, khi pháp sắp diệt, đối với chúng sinh khổ não, với lòng Từ bi thương xót, dùng các phương tiện, nhiều ích nhiếp thọ. Những người bị khổ não bức bách như thế, nếu không có Bồ-tát hướng dẫn, hóa đạo, thì đối với pháp sâu xa, sẽ không đủ khả năng tin hiểu, thọ trì, đọc tụng.

Đại Bồ-tát Di-lặc bạch Phật:

–May thay! Bạch Thế Tôn! Thế Tôn vì thương xót muốn an vui cho hữu tình mà tuyên nói pháp mầu như thế, khiến cho tất cả chúng sinh, ở đời vị lai kia, được nghĩa lý lợi ích ấy, sinh lòng xúc động, thương cảm, ưa thích tu tập. Nếu Bồ-tát ấy, được pháp môn này,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thuận theo thắng hạnh tối thượng của Như Lai, vững vàng mong cầu, không phá bỏ đạo tâm vô thượng, thì có khả năng mau chứng đắc Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, khế hợp với trung đạo của Phật, tương ứng với thắng hạnh mà không lui bỏ.

Đức Thế Tôn lại bảo Di-lặc Đại Bồ-tát:

–Cũng có Bồ-tát, thuở xa xưa đã ở chỗ trăm Đức Thế Tôn, thân gần, cung kính, hầu hạ, cúng dường, phát tâm Bồ-đề, gieo giống căn lành, trồng những cội công đức; nhưng ở vị lai, trong đời ác năm trước ấy, đối với Bồ-đề rộng lớn vô lượng sâu xa, nghĩa lý mầu nhiệm này, lại chưa đủ khả năng tin hiểu và đối với pháp môn Trí ấn rộng lớn này thì không thể ngộ nhập.

Lại nữa, này Di-lặc! Cũng có Bồ-tát, ở chỗ ngàn Đức Thế Tôn trong quá khứ, phát tâm Bồ-đề, gần gũi, cung kính, gieo giống căn lành, trồng các cội công đức. Bồ-tát như thế, nhưng ở vị lai, trong đời ác năm trước, tuy gặp bạn lành phát tâm Bồ-đề nhưng đối với pháp môn Trí ấn rộng lớn, nghĩa lý vi diệu thì chưa thể rõ hiểu; thường khởi tâm nghi hoặc, không sinh yêu thích, không thể thọ trì, đọc tụng, ghi chép, lưu truyền và cũng không đủ khả năng vì người giảng nói, khiến cho họ sinh tin hiểu.

Lại nữa, này Di-lặc! Lại cũng có Bồ-tát, ở chỗ trăm ngàn Đức Phật trong quá khứ, phát tâm Bồ-đề, gieo các căn lành, trồng các cội công đức. Ở vị lai, trong đời ác năm trước, tuy gặp bạn lành phát tâm Bồ-đề, nhưng đối với pháp môn Trí ấn rộng lớn, sâu xa, tối thượng này, chỉ tin hiểu chút đỉnh về với nghĩa lý sâu xa, nên chưa đủ khả năng ngộ nhập, cũng không đủ khả năng thọ trì, đọc tụng, vì người mà khen ngợi giảng nói Bồ-đề rộng lớn, vô thượng nghĩa lý, lợi ích, sâu xa được.

Lại nữa, này Di-lặc! Cũng có Bồ-tát, cho đến ở chỗ một câu-chi Đức Phật trong quá khứ, phát tâm Bồ-đề, gieo các căn lành, trồng các cội công đức; ở vị lai, trong đời mạt pháp, vị ấy gặp bạn lành, phát tâm Bồ-đề, đối với pháp môn Trí ấn rộng lớn, mầu nhiệm, tối thắng này, cũng lắng nghe, ghi chép, đọc tụng, ưa thích, thọ trì, nhưng đối với nghĩa lý sâu xa thì chưa đủ khả năng hiểu rõ, không đủ khả năng vì người phân biệt giảng nói. Với Đệ nhất nghĩa, với tâm đại Bồ-đề, chưa đủ khả năng ấn định. Với môn Trí ấn Tam-ma-

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

địa này cũng không liễu ngộ gì cả!

Lại nữa, này Di-lặc! Cũng có Bồ-tát, ở chỗ ba mươi câu-chi Đức Thế Tôn trong quá khứ đã phát tâm Bồ-đề, gieo các căn lành, trồng các cội công đức; ở vị lai, trong đời mạt pháp, vị ấy tuy gặp bạn lành, phát tâm Bồ-đề, được nghe pháp môn Trí ấn rộng lớn này, cũng có thể lắng nghe, đọc tụng, thọ trì, biên chép, lưu truyền và vì người giảng nói nhưng đối với pháp Trí ấn Tam-ma-địa, không có tâm quyết định, giữ gìn, ấn khả, nên cũng không thể thành tựu nghĩa lợi chân thật.

Lại nữa, này Di-lặc! Nếu có Bồ-tát, ở chỗ tám mươi câu-chi các Đức Thế Tôn, được nghe pháp Tam-ma-địa tối thượng và cứ như thuyết mà tu hành. Lại có thể giáo hóa lợi ích cho các loại hữu tình, khiến cho họ tin thọ; ở những chỗ Phật ấy, phát tâm Bồ-đề, gieo các căn lành, trồng các cội công đức. Ở vị lai, trong đời mạt pháp, các vị ấy, nhờ năng lực tâm Bồ-đề, nghe được pháp môn Trí ấn rộng lớn vô thượng, sâu xa này, mới có khả năng hiểu rõ, thọ trì, đọc tụng, ghi chép, lưu truyền, vì người giải nói, hết lòng yêu thích, đảm nhận và giữ gìn, khiến mau được tròn đầy. Đối với môn Tam-ma-địa nhiệm mầu ấy, đã hiểu rõ đúng đắn; đối với tất cả pháp, thấy đều thông đạt.

Lại ở trong pháp Bồ-đề vô thượng rộng lớn, lìa các phân biệt, đánh dẹp tất cả các ác, ma oán, phá bỏ tất cả nghiệp chướng không tốt. Trong vô lượng kiếp, theo chỗ có được tạo ra những nguyên nhân nhân hạnh khổ, sẽ thọ báo ở đời vị lai và đều được thoát khỏi.

Lại đối với nhân không tốt, tạo ra ở quá khứ, cho đến đời ác sau, khi pháp sắp diệt, tâm lành mỏng manh, phá hoại chánh pháp, ưa đắm vào ngôn giáo của thế tục, ngoại đạo, tăng thêm hý luận, thực hành hạnh phi pháp, nói lời vô nghĩa, không phân biệt cao thấp, phần nhiều tham cầu với những hữu tình ác, gặp không cung kính, khinh mạn, nhục mạ, đối với những điều cần thiết cho bản thân, tất cả đều thiếu thốn! Nhờ một đời này, chứng ngộ thắng pháp, có sức công đức lớn; cho nên nhân khổ như thế đều được trừ diệt; cũng nhờ ở quá khứ, thân gần cúng dường các Đức Phật, nhóm các căn lành, như đã nói ở trên. Ở vị lai, trong đời mạt pháp, vị ấy phát tâm Bồ-đề mới có khả năng đảm nhận giữ gìn pháp môn Tam-ma-địa tối thắng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

này, lia được các khổ trôi buộc, đạt được không thoái chuyển, ba nghiệp bền vững, không sinh tán loạn, siêng năng mong cầu Thánh quả Bồ-đề.

Lại nữa, này Di-lặc! Nếu có Bồ-tát, ở trong quá khứ, tạo nghiệp không tốt, phải đọa nẻo ác. Ở vị lai, trong đời mạt pháp, khi pháp sắp muốn diệt, được nghe pháp môn ấy và ưa thích thọ trì. Vì nhân duyên này nếu bị bệnh khổ, sợ hãi, thiêu đốt lẫn nhau, các nghiệp tội đời trước liền được trừ diệt. Các căn không đủ, thọ các khổ não, sinh vào nhà tà kiến, thường gặp gỡ những hạng ngu si; sinh vào nhà thấp hèn, bị người sai khiến; sinh vào nhà nghèo khổ khốn cùng, ăn mặc thiếu thốn; sinh vào nhà bồn sển, tham lam, không hay cứu giúp; nếu có nói ra điều gì, người ta cũng không tin, phạm vào vương pháp, thù oán gặp nhau, đồng họ biết mà chán bỏ, lòng nhiều lo buồn, pháp hội Từ bi mà gặp nhiều điều ngăn ngại; dù muốn nói pháp, nhưng người không thích nghe, những đồ vật cần thiết như: Thức ăn đồ uống, y phục, ngọa cụ, thuốc thang có gặp được nhưng cũng không được ban cho, nghèo khổ khốn cùng, họ hàng ruộng rẫy, người giàu sang xua đuổi, hoặc bị người ác tìm đến quấy rối, ganh ghét hãm hại; tu các pháp lành nhưng không thể tăng trưởng, hoặc ở trong mộng luôn thấy các điều xấu, bởi vì thấp hèn, nên các khổ bức bách... Những nghiệp tội đời trước ấy, cũng liền được tiêu diệt. Nghiệp chướng đã diệt, dù gặp duyên khổ và các giặc oán, cũng không thể làm hại; cùng với ma theo nhau, tuy không xa lìa, nhưng có thể biết được cảnh giới của các ma; đối với các danh tiếng, cho đến lợi dưỡng, tâm không yêu thích; được người gặn gủi cho đến cung kính, tôn trọng, ngợi khen, nhưng cũng không lấy đó làm vui. Tu các hạnh lành, ban ân tuệ cho các hữu tình, không sinh bồn sển mà cầu giải thoát, giữ gìn giới cấm, không hủy phạm điều gì, tu hạnh nhẫn nhục, nhiều ích hữu tình, cứu khổ ban vui. Tu hạnh tinh tấn, gắng gìn giữ ba nghiệp, cần cầu các điều lành, lìa các ham muốn xấu xa. Tu tập thiền định, tán loạn không sinh. Dùng đại trí tuệ mà tỏ ngộ các pháp tánh, phương tiện nguyện lực làm lợi lạc cho hữu tình. Nghe vô lượng pháp môn, tâm không quên mất. Tu tất cả điều lành, làm lợi ích hữu tình. Quả vui ở đời không sinh hy vọng, khiến các chúng sinh mau bước lên bờ giác ngộ.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lại nữa, này Di-lặc! Những Bồ-tát ấy đã từng ở chỗ trăm Đức Thế Tôn trong quá khứ, phát tâm Bồ-đề, chân thật bình đẳng, gieo giống căn lành, trồng các cội công đức, lìa các khổ trôi buộc, còn bị những chúng sinh ác, ở đời mạt pháp, đi đến não hại, không thể tin hiểu tu tập với những kẻ ấy; huống gì những chúng sinh ác, ở đời mạt pháp, không trồng căn lành, mê hoặc tán loạn mà có thể giác ngộ ư? Thế nên, ở đời mạt pháp, những người không tốt, đối với pháp tối thắng, sâu xa này, không có khả năng tin thọ theo như lý mà tu học được!

Lại nữa, này Di-lặc! Nếu có Bồ-tát có khả năng đối với pháp này, tin hiểu sâu xa, ý chí bền vững, mặc áo giáp nhĩn nhục, hàng phục các ma, tu hành lâu dài; quyết bảo vệ đảm nhận giữ gìn, không thoái lui khuất phục. Trí tuệ rộng lớn, vô lượng pháp lành sẽ từ pháp này sinh ra. Một lòng mong cầu Vô thượng Bồ-đề, mỗi niệm tương ứng, vững vàng không bỏ. Lại ở đời vị lai, góp phần diễn nói diệu nghĩa, siêng năng không mỏi mệt, rốt ráo bảo vệ gìn giữ pháp môn Tam-ma-địa tối thượng này. Thông tỏ tất cả những việc tốt xấu, an trụ trong pháp, siêng tu các hạnh.

